

Hermann Emil †

Hermann Emil, okl. bányá- és kohómérnök, ny. főbányatanácsos, a volt selmebányai m. kir. bányászati és erdészeti főiskola tanára, a III. o. vaskoronarend lovagja f. évi április hó 22-én, munkás életének 85-ik évében, hosszas szenvedés után Budapesten elhunyt.

Hermann Emilt mély tudása, elismert zsenialitása emelte a főiskola katedrájára, ahol eleinte az erőműtant, szilárdságtant és hőelméletet adta elő. Ezeket a tudományágakat kitünő matematikai rátermettséggel kezelte s — mint matematikus is a kiválók közé tartozott.

Tárgyait nem csupán művelte, hanem kutatásaival új övsényeken haladt.

A modern hőelmélet úttörőjének lehet nevezni, úgyhogy ő kiváló tudásoknak vizsgálati eredményeiből nem egyszer egészen más következtetéseket vont le, amelyeket a kutatók utólag helytállóknak fogadtak el. E tekintetben tudományos működése nemcsak Németországban, de Angliában is közismert volt. A grafostatikában a tehetetlenségi nyomatókok megállapításánál külön eljárásokat alkalmazott. Később a géptani tanszékre került, ahol nem kevesebb szakértelemmel és tudással emelte több évtizedes munkásságának sikerét.

Hermann Emilben a nagy tudáson kívül az ifjúság mindenkori barátját, megértőjét, jóakaróját tiszteltük.

A legutóbbi évtizedben elvალasztott bennünket tőle Magyarország kemény megpróbáltatása. Ő hű kívánt maradni a sok évtizeden át megszokott tradíciókhoz, körülötte felfordult a világ, megváltozott minden, de ő szebbjövő hajnalhasadása, a régmúlt visszatérése reményében, maradt tovább mindnyájunk által ismert selmeci kis otthonában, járta tovább mindennapi sétáját a Klingertáró, a szélaknai jegegyefenyvesek felé.

Az utóbbi hetekben súlyosan megbetegedett, Budapestre kellett hozni s itt érte hosszas szenvedés után a földi megváltás.

Temetésén a bányász—erdészvilág úgyszólván teljes számban vett részt. A bányamérnöki és erdőmérnöki főiskola nevében dr. *Mihalovits* János prorektor, a bányászati és kohászati egyesület nevében *Vizer* Vilmos vezérigazgató, a „Selmecbányai Egyesület“ nevében pedig dr. *Ertl* János orvos, egyetemi tanár búcsúztatta el. A szónoklatokban fel-emelő gondolatok hangzottak el, de amikor egykori diákjainak ajkán felzendült a „*Ballag már a vén diák*“ lassított ütemű gyászdal, alig maradt szem könny nélkül.

Megsirattuk tanárunkat, de egyben önkéntelenül azt az elvesztett valamit is, amit ebben a megcsönkített ország-résziünkben ma sehol sem tudunk megtalálni.

Nyugodjék békében!

IRODALOM

Könyvismertetés

Die pflanzengeographischen Grundlagen des Waldbaus.

Irta Rubner Konrád dr., magántanár, a müncheni egyetemen, Neudamm 1924, Neumann I. kiadása. 8 október, 273 oldal, 2 térkép. Ára 9 aranyárka.

Az újabbkori erdőművelési irodalomban különösen Mayr volt az, aki a növényföldrajzi vonatkozások fontosságát felismerte s azokat ismert műveiben az erdőműveléssel kapcsolatba hozta. Az ő korai halála miatt elejtett fonalat vette fel ismét szerző, aki az igen széleskörű irodalom gondos átkutatása után fogott művének megírásához. Nem mellőzte e mellett a magyar irodalmat sem s jól esik idézve látnunk *Fekete* és *Blattny* művét s a talajtani részben, amelyet *Leininger-Westerburg* Vilmos gróf, a bécsi földművelési főiskola tanára írt, *Treitz Péter*, *Cholnoky* Jenő és *Ballenegger* műveit és kutatásait.

A mű első része a klimai és talajtani tényezőknek a fanemekre való hatásával foglalkozik, a második rész az egyes fanemek földrajzi elterjedését, változásait és alakjait, a harmadik rész a fanemeknek az erdőben való együttélésének feltételeit és körülményeit tárgyalja.